

Άρειος Πάγος
Β1΄ Πολιτικό Τμήμα
Αριθμός απόφασης 463/2010

Περίληψη

Διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο Δημόσιο τομέα – Αδύνατη η μετατροπή των συμβάσεων αυτών σε αορίστου χρόνου όταν εργοδότης είναι το Δημόσιο - Προϋποθέσεις μετατροπής των συμβάσεων αυτών σε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου - Εάν ο συνολικός χρόνος υπηρεσίας δεν έχει διανυθεί στο ίδιο Ν.Π.Δ.Δ., δεν προσμετράται στη συνολική προϋπηρεσία, ακόμα κι αν η αλλαγή του εργοδοτικού φορέα έγινε κατόπιν αποσπάσεως, εφόσον το νέο Ν.Π.Δ.Δ. δεν είναι διάδοχο του πρώτου.

Κείμενο

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ηλία Γιαννακάκη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Σπυρίδωνα Ζιάκα, Βαρβάρα Κριτσωτάκη, Παναγιώτη Κομνηνάκη και Ανδρέα Δουλγεράκη, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 2 Φεβρουαρίου 2010, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Του καλούντος - αναιρεσειόντος: Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ" (Ο.Π.Α.Δ.), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αντώνιο Μουχτούρη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.

Της καθ' ης η κλήση - αναιρεσίβλητης: ... , η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο. Κοινοποιουμένη προς τους: 1) "Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) "Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Ιδιωτικού Δικαίου στο Δημόσιο" (Π.Ο.Ε.Ι.Δ.Δ.), που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) "Πανελλήνιο Σύλλογο Εργαζομένων Συμβασιούχων Ο.Π.Α.Δ.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα. Δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 2-10-2004 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1808/2005 του ίδιου Δικαστηρίου και 9189/2006 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησε το αναιρεσείον με την από 28-2-2007 αίτησή του.

Εκδόθηκε η 82/2009 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία κήρυξε τη συζήτηση απαράδεκτη. Η υπόθεση επανέρχεται για συζήτηση με την από 27-3-2009 κλήση του καλούντος. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκε μόνο το αναιρεσείον όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Ανδρέας Δουλγεράκης διάβασε την από 28-2-2008 έκθεση της Αρεοπαγίτου Ειρήνης Αθανασίου, που έχει ήδη αποχωρήσει από την Υπηρεσία, με την οποία εισηγήθηκε την αναίρεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως κατά παραδοχή ως βασίμων των πρώτου, δεύτερου, τέταρτου και πέμπτου λόγων αναιρέσεως, όπως αυτοί, σε κάθε περίπτωση, διευκρινίζονται και συμπληρώνονται με την παρούσα εισήγηση, και την απόρριψη όλων των λοιπών λόγων αναιρέσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το άρθρο 576 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι, αν κατά τη συζήτηση της αναιρέσεως δεν εμφανισθεί κάποιος διάδικος, ο Άρειος Πάγος ερευνά αν ο

απολειπόμενος επισπεύδει τη συζήτηση, αν δε την επισπεύδει ο αντίδικός του ερευνά αν ο τελευταίος έχει κλητεύσει νόμιμα και εμπρόθεσμα τον απολειπόμενο και σε καταφατική περίπτωση η συζήτηση προχωρεί σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την 5254/30-11-2009 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πειραιώς ..., αντίγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως, με πράξη προσδιορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως από το αναιρεσίβλητο, που επισπεύδει τη συζήτηση, στην αναιρεσίβλητη, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της απόφασης αυτής, που νόμιμα είχε ορισθεί ως δικάσιμος της αναιρέσης. Κατ' αυτήν, όπως αποδεικνύεται από τα ταυτάριθμα με την απόφαση αυτή πρακτικά συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, η αναιρεσίβλητη δεν εμφανίστηκε. Επομένως, ενόψει και του ότι, όπως προκύπτει από τις 5249, 5250, 5257 και 5255/2009 εκθέσεις επιδόσεως του ίδιου δικαστικού επιμελητή, οι προσθέτως υπέρ της αναιρεσίβλητης παρεμβάντες, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, 1) "Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος" (Γ.Σ.Ε.Ε.) 2) "Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Ιδιωτικού Δικαίου στο Δημόσιο" (Π.Ο.Ε.Ι.Δ.Δ." και 3) "Πανελλήνιος Σύλλογος Εργαζομένων Συμβασιούχων Ο.Π.Α.Δ.", κλητεύθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα, για τη συζήτηση της υπόθεσης, παραδεκτά, διεζήχθη κατά την ίδια δικάσιμο η συζήτηση της υπό κρίση αναιρέσης.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 649 Α.Κ προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου είναι εκείνη με την οποία συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι επελεύσεως μέλλοντος και βεβαίως γεγονός ή της εκτελέσεως ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου παύει αυτοδικαίως, σε περίπτωση δε αμφιβολίας η σύμβαση αυτή θεωρείται αορίστου χρόνου. Ο χαρακτηρισμός της συμβατικής σχέσεως, που συνδέει τους συμβαλλόμενους, γίνεται από το δικαστήριο μετά από εκτίμηση όλων των συγκεκριμένων περιστάσεων, ώστε να κριθεί με ποια συγκεκριμένη νομική σχέση συνδέεται ο μισθωτός με τον εργοδότη του, ανεξάρτητα από το νομικό χαρακτήρα που έδωσαν τα συμβαλλόμενα μέρη στη συνδέουσα αυτά σχέση. Εξάλλου, από το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, όπως έχει τροποποιηθεί και αυθεντικώς ερμηνευθεί (Ν.4558/1920, άρθρο 11 Α.Ν 547/1937), το οποίο ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της συμβάσεως, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστράτηγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως, προκύπτει ότι, όταν συνάπτονται αλληπάλληλες συμβάσεις εργασίας ορισμένης χρονικής διάρκειας, αν ο καθορισμός της διάρκειάς τους δεν δικαιολογείται από τη φύση ή το είδος ή το σκοπό της εργασίας ή δεν υπαγορεύεται από ειδικό λόγο, που ανάγεται ιδίως στις ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας της επιχειρήσεως, αλλ' έχει τεθεί με σκοπό την καταστράτηγηση των διατάξεων περί υποχρεωτικής καταγγελίας των συμβάσεων αορίστου χρόνου (άρθρ. 1,2,3 του Ν. 2112/1920 ή 1, 3, 5 του Β.Δ της 16/18-7- 1920), ανακύπτει ακυρότητα ως προς τον καθορισμό ορισμένης χρονικής διάρκειας της συμβάσεως και θεωρείται ότι τότε καταρτίστηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου, στην οποία δεν είναι δυνατή η απόλυση του εργαζομένου χωρίς καταγγελία της συμβάσεως και καταβολή της νόμιμης αποζημιώσεως. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 21 παρ. 1, 2 και 3 του Ν. 2190/1994, οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα του άρθρου 14 παρ. 1 του αυτού νόμου επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών με διάρκεια απασχολήσεως, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα μηνών, ενώ

στις περιπτώσεις προσωρινής προσλήψεως προσωπικού για αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κενώσεων θέσεων, η διάρκεια της απασχολήσεως δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες για το ίδιο άτομο, χωρίς να επιτρέπεται εγκύρως παράταση ή σύναψη νέας συμβάσεως κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου. Σύμφωνα δε με την παρ. 1 του άρθρου 14 του ίδιου νόμου. 2190/1994, όπως αντ. με την παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 2527/1997, στις διατάξεις του νόμου αυτού υπάγονται όλοι οι φορείς του Δημόσιου τομέα, όπως αυτός οριοθετείται με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 6 του ν. 1256/1982 και τις μεταγενέστερες συμπληρώσεις του, ανάμεσα στους οποίους (φορείς) περιλαμβάνονται και οι ΟΤΑ Α` και Β` βαθμού, καθώς και οι τοπικές ενώσεις Δήμων και Κοινοτήτων, αλλά και τα Ν.Π.Δ.Δ., όπως είναι και το αναιρεσίον με την επωνυμία "Όργανισμός Περίθαλψης Ασφαλισμένων Δημοσίου (Ο.Π.Α.Δ.)", που συνεστήθη με το άρθρο 6 παρ. 1 του Ν. 2768/1999 και του οποίου η οργάνωση και λειτουργία καθορίστηκε με το Π.Δ. 52 της 22-2/8-3-2001. Εξάλλου, οι διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος, οι οποίες επιβάλλουν τη νομοθετική πρόβλεψη οργανικών θέσεων για την κάλυψη των αναγκών του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των άλλων ν.π.δ.δ., ορίζουν τα εξής: "κανένας δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου" (παρ. 2). "Οργανικές θέσεις ειδικού επιστημονικού καθώς και τεχνικού προσωπικού μπορούν να πληρούνται με προσωπικό που προσλαμβάνεται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Νόμος ορίζει τους όρους για την πρόσληψη, καθώς και τις ειδικότερες εγγυήσεις τις οποίες έχει το προσωπικό που προσλαμβάνεται" (παρ. 3). Με την αναθεώρηση του έτους 2001 (ΦΕΚ Α 85/18-4-2001) και με σκοπό τη μέγιστη δυνατή διασφάλιση των συνταγματικών αρχών της ισότητας ενώπιον του νόμου, της αξιοκρατίας και της διαφάνειας κατά τις προσλήψεις στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, προστέθηκε στο άρθρο 103 του Συντάγματος παρ. 7, που προβλέπει ότι η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, γίνεται είτε με διαγωνισμό είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο ανεξάρτητης Αρχής. Επίσης στο ίδιο άρθρο (103) προστέθηκε παρ. 8, που προβλέπει ότι: "Νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπομένων στο πρώτο εδάφιο της παρ. 3, είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επειγουσών αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παρ. 2. Νόμος ορίζει επίσης τα καθήκοντα που μπορεί να ασκεί το προσωπικό του προηγούμενου εδαφίου. Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεών του σε αορίστου χρόνου. Οι απαγορεύσεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου". Ετσι, με την αναθεώρηση αυτήν του άρθρου 103 του Συντάγματος, η Ζ' Αναθεωρητική Βουλή επέβαλε στον κοινό νομοθέτη και στη Διοίκηση αυστηρούς όρους σχετικά με την πρόσληψη προσωπικού για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Στους προαναφερόμενους κανόνες, τους οποίους πρώτος διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις πιο πάνω διατάξεις του ν. 2190/1994 και οι οποίες κατέστησαν ήδη συνταγματικού επιπέδου, υπάγεται, ενόψει της αδιάσπικτης διατύπωσης των παρ/φων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό που συνδέεται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με

υπαλληλική σχέση δημόσιου δικαίου, όσο και το προσωπικό που προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, για την πλήρωση οργανικών θέσεων, σύμφωνα με τις παραγράφους 3 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος. Μέλημα του αναθεωρητικού νομοθέτη ήταν να αποτρέψει τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αόριστου χρόνου, όχι απλώς εκείνων που κάλυπταν παροδικές και απρόβλεπτες ανάγκες, αλλά και εκείνων που πράγματι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Για να αποτρέψει λοιπόν τη συνέχιση της πιο πάνω πρακτικής, ο αναθεωρητικός νομοθέτης προσέθεσε την παραπάνω διάταξη του εδ. γ' της παρ. 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, η οποία πλέον αδιακρίτως απαγορεύει την από το νόμο ακόμα μονιμοποίηση του κατά τον προαναφερόμενο τρόπο προσλαμβανόμενου προσωπικού ή τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αόριστου χρόνου. Δηλαδή, η απαγόρευση αυτή καταλαμβάνει και την περίπτωση κατά την οποία οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών του δημόσιου τομέα. Δεδομένου όμως ότι διαδικασίες "τακτοποίησης" προσωπικού με τον πιο πάνω τρόπο ήταν ακόμη εκκρεμείς κατά το χρόνο της αναθεώρησης του Συντάγματος (άρθρο 17 του ν.2839/2000 που ακολούθησε την πρακτική ρυθμίσεων προγενέστερων διατάξεων) και προκειμένου οι διαδικασίες αυτές να ολοκληρωθούν και χωρίς να προσκρούουν οι σχετικές για την τακτοποίηση διατάξεις του κοινού νομοθέτη σε ομηγενή "αντισυνταγματικότητα", ο αναθεωρητικός νομοθέτης προσέθεσε στο άρθρο 118 του Συντάγματος την παρ/φο 7, κατά την οποία "νομοθετικές ρυθμίσεις που αφορούν την τακτοποίηση της υπηρεσιακής κατάστασης προσωπικού που υπάγεται στην παράγραφο 8 του άρθρου 103 εξακολουθούν να ισχύουν μέχρι την ολοκλήρωση των σχετικών διαδικασιών". Επομένως, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, συναπτόμενες υπό το κράτος της ισχύος των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του ν. 2190/1994, με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και όλους τους λοιπούς φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, δεν μπορούν να μετατραπούν σε συμβάσεις αόριστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες. Ούτε καταλείπεται πεδίο εκτίμησης των συμβάσεων αυτών, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων αόριστου χρόνου στην περίπτωση κατά την οποία αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού, έστω και αν τούτο συμβαίνει, ο εργοδότης, βάσει των πιο πάνω διατάξεων, ευχέρεια για τη σύναψη σύμβασης εργασίας αόριστου χρόνου δεν έχει. Δηλαδή ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι πλέον αλυσιτελής. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις εργασίας αόριστου χρόνου και μετά την πιο πάνω συνταγματική μεταρρύθμιση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασθέντος από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Επομένως σε κάθε περίπτωση, στις συμβάσεις αυτές, υπό την ισχύ των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του ν. 2190/1994, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της προαναφερόμενης διατάξεως του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920. Περαιτέρω, στις 10-7-1999 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων η Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28-6-1999, στο άρθρο 2 της οποίας ορίζεται ότι στα κράτη μέλη παρέχεται προθεσμία συμμορφώσεως προς το περιεχόμενο αυτής έως τις 10-7-2001 με δυνατότητα παρατάσεως της προθεσμίας αυτής έως τις 10-7- 2002. Με τη ρήτρα 2 του παραρτήματος της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι εφαρμόζεται αυτή σε όλους τους εργαζόμενους, που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, όπως καθορίζεται από τη νομοθεσία, τις σ.σ.ε ή

την πρακτική του κάθε Κράτους μέλους, ενώ με τη ρήτρα 5 του παραρτήματος της αυτής Οδηγίας ορίζεται ότι για να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα κράτη μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή και οι κοινωνικοί εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, λαμβάνουν κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα αναφερόμενα μέτρα και ειδικότερα καθορίζουν α) αντικειμενικούς λόγους, που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. Επίσης, τα κράτη μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή και οι κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου α) θεωρούνται διαδοχικές και β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου. Ήδη ο εθνικός νομοθέτης έχει εξειδικεύσει τις συνθήκες αυτές με τα Π.Δ 81/2003 και 164/2004, από τα οποία το δεύτερο αναφέρεται στους εργαζόμενους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα και των οποίων η ισχύς άρχισε από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 2-4-2003 και 19-7-2004 αντίστοιχα. Με το άρθρο 5 παρ.1 του πδ/τος 81 της 27-3/2-4-2003, που κατά το άρθρο του 1 εκδόθηκε σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου και του οποίου π.δ/τος η ισχύς άρχισε από την 2-4-2003, όπως η διάταξη αυτή ίσχυε κατά τον κρίσιμο στην προκειμένη περίπτωση χρόνο, πριν δηλαδή την αντικατάσταση του άρθρου 5 με το άρθρο 3 του π.δ/ 180/2004, λαμβανομένου υπόψη ότι το προαναφερόμενο διάταγμα είχε εφαρμογή και στο προσωπικό του ως άνω δημόσιου τομέα μέχρι την έναρξη ισχύος του π.δ/τος 164/2004", η χωρίς περιορισμό ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου είναι επιτρεπτή, αν δικαιολογείται από έναν αντικειμενικό λόγο α. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται ιδίως: Αν δικαιολογείται από τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα του εργοδότη ή της επιχείρησης. Αν δικαιολογείται από ειδικούς λόγους ή ανάγκες, εφόσον τα στοιχεία αυτά προκύπτουν αμέσως ή εμμέσως από την οικεία σύμβαση, όπως η προσωρινή αναπλήρωση μισθωτού, η εκτέλεση εργασιών παροδικού χαρακτήρα, η προσωρινή σώρευση εργασίας, αν η ορισμένη διάρκεια βρίσκεται σε συνάρτηση με εκπαίδευση ή κατάρτιση, αν γίνεται με σκοπό τη διευκόλυνση μετάβασης του εργαζομένου σε συναφή απασχόληση, αν γίνεται για την πραγματοποίηση συγκεκριμένου έργου ή προγράμματος ή συνδέεται με συγκεκριμένο γεγονός... Αν η σύναψη σύμβασης για ορισμένο χρόνο επιβάλλεται από διάταξη νόμου ή κανονιστική διάταξη... Αν ο εργαζόμενος αμείβεται από πιστώσεις του κρατικού προϋπολογισμού ή προϋπολογισμού νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου που προορίζονται για εργασία ορισμένου χρόνου. Αν η ανάγκη της εκμετάλλευσης για παροχή εργασίας υφίσταται μόνο προσωρινά. Αν η ιδιομορφία της εργασιακής σχέσης ή οι κείμενοι στο πρόσωπο του εργαζόμενου λόγοι δικαιολογούν την ορισμένη διάρκεια... Αν πρόκειται για απασχολήσεις εποχικού χαρακτήρα ή για κάλυψη εποχιακών αναγκών...". Ακόμη, κατά την παρ. 4 του ίδιου άρθρου 5, πριν την παραπάνω αντικατάσταση της, "διαδοχικές θεωρούνται οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, που καταρτίζονται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζομένου, με τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας και δεν μεσολαβεί μεταξύ τους χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι ημερών." Με το άρθρο 5 του Π.Δ/τος 164/2004 ορίζονται τα εξής "Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις, που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας,

εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται όταν οι επόμενες της αρχικής συμβάσεως συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών, που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης..... Σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρ. 2 του επομένου άρθρου". Ως κύρωση, για την περίπτωση της παράνομης καταρτίσεως διαδοχικών συμβάσεων, προβλέφθηκε από το άρθρο 7 του αυτού Π.Δ/τος η αυτοδίκαιη ακυρότητά τους και η καταβολή στον εργαζόμενο τόσο των αποδοχών για την εργασία, που παρέσχε, εφόσον οι άκυρες συμβάσεις εκτελέστηκαν εξ ολοκλήρου ή κατά ένα μέρος, όσο και αποζημίωσης ίσης με το ποσό το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεώς του, ενώ θεσπίστηκε ποινική και πειθαρχική ευθύνη για την παράβαση των κανόνων αυτών. Όμως, ενόψει του ότι οι διατάξεις του Π.Δ 164/2004 άρχισαν να ισχύουν από τις 19-7-2004, περιέλαβε αυτό στο άρθρο του 11, ως μεταβατικές διατάξεις, ρυθμίσεις, οι οποίες εξασφαλίζουν οπωσδήποτε την ως άνω προσαρμογή από 10-7-2002, οπότε έληξε η προθεσμία προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας στην προαναφερόμενη Οδηγία. Έτσι, με το άρθρο 11 παρ. 1 α του εν λόγω Π. Δ/τος ορίζονται τα εξής: "Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: Συνολική χρονική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων τουλάχιστον 24 μηνών έως την έναρξη ισχύος του διατάγματος, ανεξαρτήτως αριθμού ανανεώσεων συμβάσεων ή τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρχικής συμβάσεως κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος με συνολικό ελάχιστο χρόνο απασχολήσεως 18 μηνών μέσα σε συνολικό χρονικό διάστημα 24 μηνών από την αρχική σύμβαση ". Η επιλογή με το ανωτέρω Π.Δ των εν λόγω μέτρων, για την επίτευξη του στόχου της ρήτηρας 5 της επίμαχης Οδηγίας, έγινε, αφού έλαβε υπόψη, όπως ορίζει και η Οδηγία αυτή, τις ανάγκες ειδικών τομέων, όπως είναι και ο ευρύτερος δημόσιος τομέας, που δικαιολογούν διάφορη ρύθμιση από τον ιδιωτικό τομέα, αφού υφίστανται διαφορές στη φύση της εργασίας και διαφορετικά χαρακτηριστικά του εργασιακού περιβάλλοντος και των διαδικασιών στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα, ένεκα των οποίων και η θέσπιση των ως άνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος.

Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν οι τιθέμενες ως άνω προϋποθέσεις, μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου δεν μπορεί να γίνει. Έτσι, ενόψει των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων και της προσαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου της Ε.Ε., η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, η διάταξη του άρθρου 8 του Ν. 2112/1920 ούτε κατ' επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το χρονικό διάστημα από 10-7-2002 μέχρι την έναρξη της ισχύος του Π.Δ 164/2004, αλλά βέβαια και μετά την έναρξη της ισχύος του Π.Δ/τος αυτού (Ολ.ΑΠ 19 και 20/2007).Εξάλλου, με το άρθρο 6 παρ. 1 του ν.2768/1999 συνεστήθη το αναιρεσείον ως ν.π.δ.δ με την επωνυμία "Οργανισμός Περίθαλψης Ασφαλισμένων Δημοσίου (Ο.Π.Α.Δ.)", με σκοπό την οργάνωση, παρακολούθηση και έλεγχο του συστήματος παροχής της υγειονομικής περιθάλψεως στους ασφαλισμένους του Δημοσίου, τη βελτίωση της ποιότητας και της αποτελεσματικότητας αυτής, τη

διαχείριση και τον έλεγχο της χρηματοδοτήσεως, καθώς και την ορθολογική αξιοποίηση των διατιθέμενων πόρων. Κατά δε την παρ.3 του ίδιου άρθρου 6 του ως άνω νόμου "ο Ο.Π.Α.Δ. αποτελείται από την κεντρική υπηρεσία του με έδρα την Αθήνα και από περιφερειακές υπηρεσίες με έδρα την πρωτεύουσα κάθε νομού ή την έδρα των νομαρχιών και των νομαρχιακών τομέων". Με βάση τις διατάξεις της παρ.1 του άρθρου 10 του αμέσως πιο πάνω νόμου 2768/1999 και του άρθρου 20 του ν.2503/1997 εκδόθηκε το π.δ.52 της 22-2/8-3-2001 ("οργάνωση και λειτουργία του Οργανισμού Περίθαλψης Ασφαλισμένων του Δημοσίου-Ο.Π.Α.Δ.), με το οποίο καθορίστηκαν η οργάνωση και λειτουργία του αναιρεσειόντος. Με το άρθρο 10 του ως άνω ν.2768/1999 ρυθμίστηκαν τα της οργανωτικής διαρθρώσεως του αναιρεσειόντος και ειδικότερα με το άρθρο αυτό ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, και τα εξής: α) Ότι "το προσωπικό, ανεξάρτητα από το φορέα στον οποίο οργανικά ανήκει, που ασκεί κατά τη δημοσίευση του παρόντος τις αρμοδιότητες που μεταφέρονται στον Ο.Π.Α.Δ., αποσπάται αυτοδίκαια στον Οργανισμό. Με αίτηση του μπορεί να μετατάσσεται, κατά παρέκκλιση των κειμένων διατάξεων, με κοινή απόφαση των Υπουργών Υγείας και Πρόνοιας και Οικονομικών και του κατά περίπτωση αρμοδίου Υπουργού, και καταλαμβάνει αντίστοιχες κενές οργανικές θέσεις του Οργανισμού. Μέχρι τη μετάταξή του στον Οργανισμό, η δαπάνη μισθοδοσίας του βαρύνει τον προϋπολογισμό των φορέων στους οποίους ανήκει οργανικά"(παρ.2). β) Ότι "ο προσδιορισμός του προσωπικού της προηγούμενης παραγράφου, που αποσπάται αυτοδίκαια, γίνεται με διαπιστωτική πράξη του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας, η οποία δημοσιεύεται στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ύστερα από γνώμη του οικείου νομάρχη για το προσωπικό που απασχολείται στις νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις, η οποία υποβάλλεται στον Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία (2) μηνών από τη δημοσίευση του νόμου αυτού (παρ.3).γ) Ότι "σε περίπτωση μετάταξης στον Οργανισμό, οι αντίστοιχες οργανικές θέσεις των φορέων από τους οποίους προέρχεται το προσωπικό που μετατάσσεται, καταργούνται" (παρ.4).δ) Ότι "μέχρι την έναρξη λειτουργίας του Οργανισμού, οι νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις (Ν.Α.) εξακολουθούν να ασκούν τις αρμοδιότητες που περιέρχονται στον Ο.Π.Α.Δ. με τον παρόντα νόμο". Περαιτέρω, με το άρθρο 17 του ως άνω π.δ/τος 52/2001 συνεστήθησαν στο αναιρεσειόν (Ο.Π.Α.Δ.) 512 οργανικές θέσεις μόνιμου προσωπικού, οι οποίες ορίστηκαν κατά κατηγορία, κλάδο και ειδικότητα και με το άρθρο 18 του αυτού π.δ/τος ορίστηκαν τα προσόντα διορισμού στον εισαγωγικό βαθμό των κλάδων μόνιμου προσωπικού, ενώ με τις μεν παρ.1, 2 και 3 του άρθρου 19 του ίδιου π.δ/τος ορίστηκαν τα του προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, με τη δε παρ.4 του ίδιου άρθρου, που προστέθηκε με την παρ.8 του άρθρου 18 του ν.3049/2002, ορίστηκε ότι "ο Ο.Π.Α.Δ. για τη θεώρηση των εντολών υγειονομικής περίθαλψης των ασφαλισμένων του, τον έλεγχο των σχετικών δαπανών και τη μηχανογραφική υποστήριξη των υπηρεσιών αυτών μπορεί να προσλαμβάνει με αποφάσεις του Δ.Σ. ιατρούς, οδοντίατρους, φαρμακοποιούς και χειριστές Η/Υ με σύμβαση έργου". Τέλος, με τις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 29 του ίδιου π.δ/τος ορίστηκαν εκτός άλλων, και ότι "κατά την πρώτη λειτουργία του ο Οργανισμός στελεχώνεται με προσωπικό το οποίο αποσπάται αυτοδίκαια σε αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν.2768/1999" (παρ.1), καθώς και ότι "το προσωπικό που αποσπάται στον Οργανισμό μπορεί να μεταταγεί και να καταλάβει σε αυτόν αντίστοιχη κενή οργανική θέση με τη διαδικασία, τους όρους και τις προϋποθέσεις του άρθρου 10 του ν.2768/1999. Ο μετατασσόμενος, εάν δεν υπάρχει κενή οργανική θέση της κατηγορίας η του κλάδου η της ειδικότητάς του, καταλαμβάνει αντίστοιχη προσωποπαγή θέση που συνιστάται με την πράξη μετάταξης, η οποία καταργείται αυτοδίκαια με την καθ' οιονδήποτε τρόπο

αποχώρηση του από την υπηρεσία" (παρ.3). Τέλος, με το άρθρο 30 του ίδιου π.δ/τος ορίστηκε ότι "οι διατάξεις του παρόντος, που αφορούν στην παροχή περίθαλψης και στην πληρωμή των δαπανών περίθαλψης τίθενται σε ισχύ από 1ης Ιουλίου 2001". Οι λοιπές διατάξεις ισχύουν από τη δημοσίευση του παρόντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως" (8-3-2001). Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση του, δέχτηκε τα ακόλουθα: Ή αναιρεσίβλητη, η οποία είναι άτομο με ειδικές ανάγκες, με ποσοστό αναπηρίας 50%, είχε προσληφθεί αρχικά ως "εργάτρια πρασίνου", από τον Οργανισμό Περιβαλλοντικής Ανάπτυξης και Προστασίας Πειραιά, με την από 30-3-2001 σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, διάρκειας ενός (1) έτους. Η πρόσληψη αυτής είχε γίνει στα πλαίσια προσλήψεων για την κάλυψη των αυξημένων αναγκών του εν λόγω Οργανισμού, επειδή το μόνιμο προσωπικό αυτού δεν επαρκούσε. Όμως, από τις 4-7-2001 και μετά από προφορική συνεννόηση των οργάνων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Πειραιά και των Προϊσταμένων της αναιρεσίβλητης στον ως άνω Οργανισμό, αποσπάστηκε στα γραφεία του Τμήματος Υγειονομικής Περίθαλψης των Ασφαλισμένων Δημοσίου της πρώτης στον Πειραιά, όπου εργάστηκε έκτοτε ως υπάλληλος, δεδομένου ότι διέθετε τα σχετικά προσόντα και συγκεκριμένα απασχολήθηκε με την έκδοση και θεώρηση βιβλιαρίων, τη θεώρηση ιατρικών πράξεων και εντολών, την τήρηση και ενημέρωση των αρχείων και μητρώων, καθώς και τη γραμματειακή και διοικητική υποστήριξη του ανωτέρω τμήματος. Η σύμβαση της αναιρεσίβλητης με τον πιο πάνω Οργανισμό Περιβαλλοντικής Ανάπτυξης, ανανεώθηκε για ένα ακόμη έτος, δηλαδή από 30-3-2002 έως 30-3-2003. Μετά την έναρξη λειτουργίας του αναιρεσειόντος και τη συγκρότηση των περιφερειακών του υπηρεσιών υγειονομικής περίθαλψης, συγκροτήθηκε και η σχετική υπηρεσία του στον Πειραιά (Υ.Π.Α.Δ. Πειραιά), στη ίδια διεύθυνση όπου λειτουργούσε το αντίστοιχο Τμήμα της Νομαρχίας Πειραιά, το οποίο και υπήχθη σ' αυτήν (Υ.Π.Α.Δ. Πειραιά). Έτσι, από 1-1-2003, κατόπιν προφορικής εντολής του Νομιάτρου, η αναιρεσίβλητη παρείχε πλέον τις υπηρεσίες της στο αναιρεσειόν, εξακολουθώντας να απασχολείται στα ίδια γραφεία, στην Υ.Π.Α.Δ. Πειραιά και στο αντίστοιχο Τμήμα Υγειονομικής Περίθαλψης και Μητρώων αυτής. Από την ανωτέρω χρονολογία (1-1-2003), η αναιρεσίβλητη ανέλαβε, κατ'εντολή των οργάνων του αναιρεσειόντος, καθήκοντα χειρίστριας ηλεκτρονικού υπολογιστή, στα πλαίσια των οποίων καταχωρούσε στα αρχεία του υπολογιστή τα στοιχεία των νέων ασφαλισμένων και των κάθε φύσεως μεταβολών στην κατάσταση των ασφαλισμένων, και υποβοηθούσε την εγκατάσταση του καταρτιζόμενου Ενιαίου Μητρώου Ασφαλισμένων Δημοσίου και τον έλεγχο των εντολών περίθαλψης με βάση το Μητρώο αυτού. Η απασχόληση της αναιρεσίβλητης στο αναιρεσειόν συνεχίστηκε και μετά τη λήξη, στις 30-3-2003, της ορισμένου χρόνου προαναφερόμενης συμβάσεώς της, ενώ στις 20-7-2003 κατάρτισε με το αναιρεσειόν σύμβαση που χαρακτηρίστηκε ως τέτοια μισθώσεως έργου, διάρκειας ενός (1) έτους (δηλαδή από 20-7-2003, μέχρι τις 19-7-2004), για την εκπλήρωση εκ μέρους της, προς το αναιρεσειόν των ίδιων μέχρι τότε καθηκόντων. Μετά τη συμπλήρωση του έτους (19-7-2004), κατά τη διάρκεια του οποίου η αναιρεσίβλητη συνέχισε να προσφέρει στο αναιρεσειόν τις υπηρεσίες της κατά τα συμφωνημένα, το τελευταίο έπαυσε να αποδέχεται την εργασία της, λύοντας τη μεταξύ τους σύμβαση. Περαιτέρω, καθ'όλο το παραπάνω χρονικό διάστημα της απασχολήσεώς της στο αναιρεσειόν η αναιρεσίβλητη απασχολούνταν στον προαναφερόμενο τόπο εργασίας, με ωράριο από Δευτέρα έως και Παρασκευή και από ώρα 07.00 έως 14.30, παρέχοντας την εργασία της υπό τις οδηγίες και την εποπτεία των Προϊσταμένων της. Κάλυπτε δε με τις προαναφερόμενες υπηρεσίες της ως χειρίστριας ηλεκτρονικού υπολογιστή, αλλά και με τις προηγούμενες που παρείχε

στην προκάτοχο του αναιρεσειόντος, πάγιες και διαρκείς ανάγκες της ανωτέρω περιφερειακής υπηρεσίας του αναιρεσειόντος και ειδικότερα του Τμήματος Υγειονομικής Περίθαλψης και Μητρώων της Υ.Π.Α.Δ. Πειραιά, στο οποίο υπηρετούσε, το οποίο είχε ως αρμοδιότητες μεταξύ των άλλων τη σύναψη συμβάσεων με τρίτους για την παροχή περίθαλψης στους ασφαλισμένους του, την έκδοση βιβλιαρίων ασθένειας των ασφαλισμένων, τη θεώρηση ιατρικών επισκέψεων, ιατρικών πράξεων, εντολών κλπ και την τήρηση και ενημέρωση των αρχείων, βιβλίων και μητρώων αυτού. Οι ανάγκες δε αυτές, που κάλυπτε με τις πιο πάνω υπηρεσίες της η αναιρεσίβλητη, θα υφίστανται όσο θα υφίσταται το συγκεκριμένο τμήμα της περιφερειακής υπηρεσίας του αναιρεσειόντος και όχι μόνο για όσο χρόνο απαιτείται για την κατάρτιση του ενιαίου Μητρώου των Ασφαλισμένων, κατά τη συνήθη δε πορεία των πραγμάτων, αν δεν μεσολαβούσε η άρνηση αποδοχής των υπηρεσιών της αναιρεσίβλητης στις 19-7-2004, θα συνέχιζε αυτή να απασχολείται με τα ίδια ως άνω καθήκοντα, με τα οποία απασχολούνται και οι μόνιμοι συνάδελφοί της στο τμήμα αυτό. Δέχτηκε δε περαιτέρω το Εφετείο ότι η αναιρεσίβλητη, απασχολούμενη υπό τις εντολές και οδηγίες του αναιρεσειόντος και των οργάνων του, που ασκούσαν εποπτεία και καθόριζαν τον τόπο, τον τρόπο και το χρόνο της εργασίας της, υποχρεούμενη να συμμορφώνεται με αυτές και να δέχεται τον έλεγχο, τόσο για την τήρηση των εντολών και οδηγιών, όσο και για την επιμελή εκτέλεση της εργασίας, συνδεόταν με το αναιρεσείον με την έννομη σχέση της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, η οποία ήταν ενιαία σύμβαση και διήρκεσε όσο χρόνο διήρκεσε και η πραγματική απασχόληση της στο αναιρεσείον και όχι με σύμβαση έργου. Η σύμβαση δε αυτή εργασίας, εφόσον οι παρεχόμενες από την αναιρεσίβλητη υπηρεσίες κάλυπταν, όπως και οι παρεχόμενες υπηρεσίες από το μόνιμο προσωπικό του αναιρεσειόντος, πάγιες και διαρκείς ανάγκες του τελευταίου, έχει χαρακτήρα σύμβασης αόριστου χρόνου και η επιλογή της σύμβασης έργου ορισμένης χρονικής διάρκειας έγινε προς καταστρατήγηση της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 που επιτελεί τους σκοπούς της κοινοτικής οδηγίας 99/77/EK και δεν δικαιολογείται από τη φύση, το είδος, το σκοπό της εργασίας και τις συνθήκες λειτουργίας του αναιρεσειόντος. Κατά συνέπεια (δέχτηκε το Εφετείο) η άρνηση εκ μέρους του αναιρεσειόντος αποδοχής της εργασίας της αναιρεσίβλητης από 20-7-2004, χωρίς αυτή να συνοδεύεται από έγγραφη καταγγελία της άνω συμβάσεώς της και καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης απολύσεως, συνιστά άκυρη καταγγελία της συμβάσεως εργασίας της, η οποία δεν επιφέρει τη λύση αυτής. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο, αφού δέχθηκε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, με το να δεχτεί με την υπ' αριθ.1808/2005 οριστική απόφαση του και ως ουσιαστικά βάσιμη την από 2-10-2004 αγωγή της αναιρεσίβλητης, αναγνωρίζοντας αφενός ότι αυτή συνδεόταν με το αναιρεσείον με μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου και αφετέρου ότι ήταν άκυρη η φερομένη ως γενομένη στις 19-7-2004 από το αναιρεσείον καταγγελία της και περαιτέρω υποχρεώνοντας το αναιρεσείον να αποδέχεται τις υπηρεσίες της αναιρεσίβλητης και να καταβάλλει σ' αυτήν τις νόμιμες αποδοχές της, δεν έσφαλε, απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση του αναιρεσειόντος.

Κρίνοντας όμως έτσι παραβίασε τις προαναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 8 παρ.3 του ν.2112/192, 5 παρ.1 και 4 του π.δ.81/2003, 103 παρ. 2,7 και 8 του Συντάγματος, 21 του ν.2190/1994 και 5 και 11 του π.δ. 160/2004, καθώς και της ρήτρας 5 της Οδηγίας 1999/70/EK του Συμβουλίου της Ε.Ε. της 28-6-1999. Και αυτό γιατί, κατά τα στην προσβαλλόμενη απόφαση αναφερόμενα, η αναιρεσίβλητη είχε προσληφθεί και εργαζόταν δυνάμει συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, κατ' επιταγή των προαναφερόμενων διατάξεων του Συντάγματος και του άρθρου 21 του ν.2190/1994, με βάση τις οποίες απαγορεύεται η

μετατροπή τους σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, δεδομένου ότι το αναιρεσείον, μεταγενέστερος εργοδότης, ως Ν.Π.Δ.Δ., υπαγόταν στον ευρύτερο δημόσιο τομέα αναφορικά με τις προσλήψεις σ' αυτό προσωπικού. Επομένως και υπό την εκδοχή ότι η αναιρεσίβλητη κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη της (αναιρεσείοντος) δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή οι ως άνω διατάξεις του άρθρου 8 του ν.2112/1920, ακριβώς διότι η μετατροπή της συμβάσεως της σε τέτοια αορίστου χρόνου θα προσέκρουε στις διατάξεις του ν. 2190/1994 και περαιτέρω, στις παρατιθέμενες διατάξεις των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, με την τελευταία από τις οποίες ρητώς απαγορεύεται η μετατροπή τέτοιων συμβάσεων σε αορίστου χρόνου, ενώ παρόμοια απαγόρευση ισχύει ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου.

Εξάλλου, η στην προκειμένη περίπτωση κατάρτιση της με το αναιρεσείον τελευταίας συμβάσεως εργασίας ως τέτοιας ορισμένου χρόνου δεν προσέκρουε στις διατάξεις του άρθρου 5 του π.δ.81/2003, που, όπως προαναφέρθηκε, εκδόθηκε για την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 99/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28-6-1999 και άρχισε να ισχύει από τις 2-4-2003, ακριβώς διότι δικαιολογούνταν κυρίως από τον αντικειμενικό λόγο της μη υπάρξεως δυνατότητας καταρτίσεως συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, λόγω της μη τηρήσεως, σύμφωνα με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, της διαδικασίας που προβλέπεται στο ν.2190/1994. Ούτε όμως και με την εφαρμογή των διατάξεων των παρ.1 και 3 του άρθρου 25 του Συντάγματος ήταν δυνατόν να γίνει μετατροπή της ως άνω συμβάσεως εργασίας σε τέτοιας αορίστου χρόνου, διότι με βάση τις άλλες ειδικές διατάξεις των παρ.7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος απαγορευόταν η μετατροπή της σε αορίστου χρόνου.

Εξάλλου, με βάση τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, δεν είχαν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση οι διατάξεις του άρθρου 6 του ν.2527/1997, που αφορούν τα των συμβάσεων μισθώσεως έργου, εφόσον το Εφετείο εκτίμησε τη μεταξύ των διαδίκων συναφθείσα σύμβαση ως σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, ή οι πιο πάνω μεταβατικές διατάξεις της παρ.1 στοιχ. α' και β' και της παρ.6 του άρθρου 11 του π.δ. 164/2004, εφόσον, κατά τις παραδοχές της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η χρονική διάρκεια της μοναδικής με το αναιρεσείον καταρτισθείσας συμβάσεως εργασίας ήταν διάρκειας ενός και μόνον έτους, δοθέντος ότι, κατά τις διατάξεις αυτές του άρθρου 11 του π.δ.164/2004, η ισχύς του οποίου άρχισε στις 19-7-2004, δεν χωρεί στην προκειμένη περίπτωση συνυπολογισμός και των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας που είχαν προηγουμένως καταρτιστεί με το διαφορετικό ν.π.δ.δ. με την επωνυμία "Οργανισμός Περιβαλλοντικής Ανάπτυξης και Προστασίας Πειραιά" ως εργοδότη, εφόσον ο συνολικός χρόνος υπηρεσίας του εδαφίου α' της παρ.1 του αμέσως πιο πάνω άρθρου 11 του π.δ.164/2004 θα έπρεπε να έχει πράγματι διανυθεί στον ίδιο φορέα, δηλαδή στο ίδιο το αναιρεσείον ν.π.δ.δ. Το γεγονός δε ότι η αναιρεσίβλητη αποσπάστηκε με βάση την παρ. 2 του άρθρου 10 του ν.2768/1999, στο αναιρεσείον δεν κατέστησε το τελευταίο και πραγματικό, ως διάδοχο, εργοδότη αυτής, η οποία και μετά την απόσπασή της αυτή εξακολούθησε να έχει ως εργοδότη της το προαναφερόμενο ν.π.δ.δ. με την επωνυμία "Οργανισμός Περιβαλλοντικής Ανάπτυξης και Προστασίας Πειραιά", αφού σ' αυτό ανήκε οργανικά και αυτό βαρυνόταν με τη δαπάνη για τη μισθοδοσία της, δεδομένου ότι δεν υπάρχει παραδοχή του Εφετείου για το ότι η αναιρεσίβλητη είχε μεταταχθεί στο αναιρεσείον πριν από την κατάρτιση της (μοναδικής) με το τελευταίο συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου κατά τις 20-7-2003. Επομένως, οι ενιαίως κρινόμενοι πρώτος, δεύτερος, τέταρτος και πέμπτος λόγοι αναιρέσεως, από το άρθρο 559 αριθ. 1 του ΚΠολΔ, με τους οποίους, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου των, προβάλλονται οι αιτιάσεις της

παραβιάσεως των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, αντίστοιχα α) του άρθρου 10 του ν.2768/1999 και των ως άνω διατάξεων του π.δ.52/2001, β) του άρθρου 648 παρ.1 του Ακ, γ) του άρθρου 8 παρ.3 του ν.2112/1920 και 669 παρ.1 του ΑΚ και δ) των παρ.2, 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος,(με το να εφαρμόσει την από τις διατάξεις αυτές εκείνη του άρθρου 8 παρ. 3 του ν 2112/1920, παρά το ότι αυτή δεν ήταν εφαρμοστές στην προκειμένη περίπτωση), πρέπει να γίνουν δεκτοί ως βάσιμοι. Κατ` ακολουθία των ανωτέρω, παρελκούσης δε της έρευνας των λοιπών λόγων, πρέπει να αναιρεθεί στο σύνολο της η προσβαλλόμενη απόφαση και, σύμφωνα με το άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ, να παραπεμφθεί η υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση, στο δικαστήριο το οποίο την εξέδωσε, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από αυτούς που την εξέδωσαν. Τέλος η αναιρεσίβλητη, ως ηττώμενη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσείοντος, σύμφωνα με το σχετικό νόμιμο αίτημα του τελευταίου (άρθρα 106, 176, 183 και 191 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ` αριθμ. 9189/2006 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Παραπέμπει την υπόθεση, για περαιτέρω εκδίκαση, στο ίδιο δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από αυτούς που εξέδωσαν την αναιρούμενη απόφαση.

Και

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσείοντος, τα οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες τριακόσια (2300) ευρώ. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 23 Φεβρουαρίου 2010.

Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Μαρτίου 2010.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ